

**CAMILLA
LÄCKBERG**

**LEDOVÁ
PRINCEZNA**

motto detektivka

motto

LEDOVÁ
PRINCEZNA

**CAMILLA
LÄCKBERG**

Praha 2014

Přeložila Eva Nováčková

ISPRINSESSAN © 2003 by Camilla Läckberg
First published by Warne, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

ISBN 978-80-267-0132-3

Willimu

1.

*Dům byl opuštěný, prázdný. Mráz pronikal do všech koutů.
Ve vaně se tvořila tenká ledová pokrývka a nabírala lebounce
namodralý odstín.*

Připadalo mu, že vypadá jako princezna. Ledová princezna.

*Seděl na mrazivé zemi, ale toho si nevšímal. Natáhl ruku
a zlehka se jí dotkl.*

Krev na jejích zápěstích už dávno zaschla.

*Nikdy ji nemiloval víc. Pohládl její paži, jako by se dotýkal
duše, která tělo opustila.*

Odcházel a neotočil se. Nebylo to sbohem, ale na sbledanou.

Eilert Berg nebyl šťastný člověk. Namáhavě dýchal a z úst mu vycházely malé bílé obláčky, jenomže zdraví nepočítal mezi své největší problémy.

Svea byla v mládí tak krásná a on nedal jinak, dokud s ní neležel ve svatební posteli. Zdála se mu něžná, milá a trochu nesmělá. Její pravá povaha se ukázala po příliš krátké době štěstí. Držela ho pod pantoflem už skoro padesát let. Ale Eilert měl tajný plán. Poprvé viděl možnost získat ve stáří trochu volnosti, a rozhodně o ni nechtěl přijít.

Celý život těžce pracoval při rybolovu a to, co vydělal, stěží bylo dost k uživení Svey a dětí. Když odešel do důchodu, musela jim k životu stačit jeho hubená penze. A bez peněz v kapse by nemohl svůj život začít někde jinde, sám. Až se objevila tato možnost jako dar z nebe, a ještě k tomu to bylo směšně snadné. Ale pokud někdo chtěl vyházovat spoustu peněz za pár hodin práce týdně, byla to jeho věc. Rozhodně si na to nestěžoval. Bankovky v dřevěné krabičce za kompostem za pouhý rok útěšně vyrostly do imponující hromádky a brzy bude mít dost, aby mohl odtáhnout do teplejších končin.

Musel se zastavit, aby nabral dech před posledním příkrým kopečkem, a masíroval si bolavé klouby na ruku. Španělsko, možná Řecko, tam roztaje chlad, jehož je plný. Počítal s tím, že mu zbývá alespoň deset let, než ho zahrabou do hlíny, a s těmi hodlal naložit co nejlíp. V žádném případě je nemínil strávit doma se starou nesnesitelnou ženskou.

Každodenní ranní procházka za svítání byla jeho jedinou klidnou chvílí a prospívala i jeho zdraví. Chodil vždycky stejnou cestou a ti, kteří jeho zvyk znali, někdy

vyhlédli ven a chvíli pohovořili. Zvláště ho těšila chvílička s milou mladou ženou nahoře v kopci u školy. Bývala tam jen o víkendech a přijížděla vždycky sama, pokaždé si ale udělala čas, aby si mohli popovídat o počasí a o větru. Také ji zajímalo, jaká bývala Fjällbacka v dřívějších dobách, a to bylo rozhodně téma, o němž rád mluvil. Bylo radostí na milou Alexandru pohledět. To ho dosud stále těšilo, i když zestárl. Rozumí se, že se o ní také ledacos povídalo, ale kdyby měl člověk poslouchat babské řeči, brzy by neměl čas na nic jiného.

Před několika lety se ho zeptala, jestli by nemohl každý pátek ráno zkontrolovat dům, když stejně chodí kolem. Budova je stará a kotel na teplo i vodovodní potrubí nespolehlivé, a ona nerada o víkendu přijíždí do zimy. Dostal klíč, aby mohl vejít a podívat se, jestli je všechno v pořádku. V okolí došlo k několika vloupáním, a tak měl také ověřit, zda okna a dveře jsou zavřené.

Úkol rozhodně náročný nebyl a každý měsíc v její schránce na dopisy ležela obálka s jeho jménem a odměnou, kterou pokládal za přímo královskou. Kromě toho ho moc těšilo, že dělá něco užitečného. Nebylo snadné zůstat bez činnosti, když celý život těžce pracoval.

Vrátka visela nakřivo a protestovala, když otvíral do zahrádky. Sníh nebyl shrabán a napadlo ho, jestli by o to neměl poprosit některého z chlapců. Nebyla to přece práce pro ženy.

Vytahoval klíč a dával si velký pozor, aby mu nevypadl do sněhu. Kdyby si musel kleknout, už by se nenaroval. Venkovní schody byly hladké a pokryté ledem, proto se raději přidržel zábradlí. Právě chtěl zasunout klíč do zámku, když si povšiml, že dveře jsou nedovřené. Trochu překvapeně do nich strčil a vešel na předsíň.

„Je někdo doma?“ Třeba dnes přijela o něco dříve? Nikdo neodpovídal. Zahlédl, jak mu z úst vychází pára, a uvědomil si, že je v domě mrazivo. Vůbec si nevěděl rady. Něco tady nesedělo a nešlo jen o porouchaný kotel.

Prošel místnostmi. Nezdálo se, že by tu někdo s něčím hýbal. Dům byl stejně uklizený jako vždycky. Video a televize stály na svých místech. Prošel přízemí a vydal se po schodech nahoru. Schodiště bylo příkré, a tak šel hodně opatrně. Nejdříve nahlédl do ložnice. Na první pohled bylo zřejmé, že tady bydlí žena, i když pokoj byl dost úsporně zařízený, ale uklizený stejně jako celý dům. Postel byla ustlaná a u nohou stála cestovní taška. Zdálo se mu, že je nevybalená. Připadal si hloupě. Možná přijela dříve, a když zjistila, že je kotel rozbitý, šla hledat někoho, kdo by ho spravil. Sám ale vlastnímu vysvětlení nevěřil. Něco bylo v nepořádku. Cítil to v kostech, jako někdy poznával blízcí se vichřici. Opatrně pokračoval domem. Další místnost ležela v rozlehlém podkroví se šikmým stropem a dřevěnými trámy. Po stranách krbu stála dvě křesla. Na stolku se povalovalo několik časopisů, ale jinak bylo všechno na svém místě. Sešel znovu do přízemí. I tady se všechno zdálo v naprostém pořádku. Kuchyně i obývací pokoj vypadaly jako vždycky. Zbývala mu jediná místnost – koupelna – a před jejími dveřmi na okamžik zaváhal. Všude panovalo naprosté ticho. Napadlo ho, že se chová směšně, a energicky otevřel.

O vteřinu později letěl k domovním dveřím tak rychle, jak mu jeho věk dovoloval. Na poslední chvíli si vzpomněl, že schody jsou omrzlé a stačil se zachytit, než sletěl hlavou dolů. Brodil se sněhem přes zahradu a zaklel, když se mu vrátka nechtěla otevřít. Venku se bezradně zastavil. O kousek dál uviděl postavu, která se rázným krokem přibližovala. Vzápětí poznal, že je to Toreho dcera Erika. Rozčileně na ni zavolał.

Byla unavená. K smrti unavená. Erika Falcková vypnula počítač a šla si do kuchyně nalít kávu. Cítila tlak ze všech stran. Vydavatel si přál první návrh knihy do srpna a ona sotva začala. Kniha o Selmě Lagerlöfové měla být její pátá biografie o švédských spisovatelkách a nejlepší ze všech,

ale ona si připadala bez elánu a nápadů. Před měsícem při dopravní nehodě zemřeli její rodiče a Erika cítila stále stejný smutek jako v den, kdy se to dozvěděla. Vyklidit jejich věci také nešlo tak rychle, jak původně doufala. Všechno oživovalo vzpomínky. Každá zásuvka zabrala několik hodin, protože si při probírání obsahu vybavovala obrazy ze života, tu blízké, tu vzdálenější. Zabíralo to hodně času. Byt ve Stockholmu zatím pronajala a napadlo ji, že by stejně dobře mohla zůstat v domě rodičů ve Fjällbace a psát tady. Dům ležel v klidném prostředí stranou od Sälviku.

Posadila se na verandu a hleděla do zahrady. Výhled jí nepřestával brát dech. Každá roční doba přinášela novou scenerii a dnešní oslňující slunce vrhalo kaskády paprsků na silný led v zálivu. Právě takové dny její otec miloval. Sevřelo se jí hrdlo a vzduch v domě ji dusil. Rozhodla se, že se půjde projít. Na teploměru bylo patnáct stupňů pod nulou a pořádně se na takový mráz navlékla. Za dveřmi se otřásla zimou, ale rychlá chůze ji zahřála.

Venku bylo naprosto klidno. Nikde ani živáčka. Slyšela jen vlastní dech. Byl to velký rozdíl proti letním měsícům, kdy místo kypělo životem. Erika tu v létě raději moc nebývala. I když věděla, že přežití městečka je závislé na turistice, připadalo jí, jako by každé léto přiletěla záplava kobylek. Tisícihlavé hejno pomalu, rok po roce, polykalo starou rybářskou vesnici. Přespolní kupovali domky kolem břehů, a přispívali tak k vytvoření společenství duchů na devět měsíců v roce.

Obyvatele po celá staletí živil rybolov. Nuzné prostředí a neustálý boj o přežití, kdy všechno záleželo na tom, jestli ryby přitáhnou nebo ne, vytvořilo drsné, silné lidi. Fjällbacka se měnila v pitoreskní místo, které přitahovalo turisty s napěchovanou peněženkou současně s tím, jak rybolov ztrácel svůj význam jako zdroj obživy. Erika viděla, jak městečko stárne. Mladí odcházeli a starší vzpomínali na bývalé časy. I ona sama patřila k těm, co se odstěhovali.

Zrychlila ještě krok a zahrnula doleva do kopečka ke škole. Když se blížila k vrcholku, zaslechla, jak na ni Eilert Berg něco volá. Nerozuměla mu. Mával na ni pažemi a spěchal k ní.

„Je mrtvá.“

Eilert těžce vydechoval a z prsou mu vycházely pisklavé zvuky.

„Uklidněte se, Eilerte. Co se stalo?“

„Leží tam mrtvá.“

Ukazoval na velkou světle modrou dřevěnou vilu a vyděšeně na ni hleděl.

Trvalo několik okamžiků, než Erika jeho slova pochopila. Pospíchala k domu, rozrazilila vzpírající se vrátka a běžela k domovním dveřím. Předtím je za sebou nezavřel a Erika teď opatrně přestoupila přes práh, protože si nebyla jistá, co spatří. Z nějakého důvodu se ho neodvažovala zeptat. Eilert běžel za ní a němě ukázal ke koupelně v přízemí. Zaváhala, otočila se a tázavě se na něho zahleděla. Byl bledý a hlas se mu třásl.

„Tam uvnitř.“

Erika v domě už hodně dlouho nebyla, přesto si pamatovala, kde leží koupelna. Otřásla se zimou navzdory teplému oblečení. Pomalu otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Nevěděla vlastně, co má po Eilertově stručné informaci čekat, ale rozhodně nebyla připravená na tolik krve. Koupelna byla bíle vykachlíkovaná a o to strašnější se naskýtal pohled na krev kolem vany. Na zlomek vteřiny ji napadlo, jak je kontrast červené a bílé působivý, než v plné síle pochopila, že ve vaně leží člověk.

Navzdory nepřírozeným tónům bílé a modré, které se odrážely od jejího těla, ji okamžitě poznala. Byla to Alexandra Wijknerová, rozená Carlgrenová, dcera rodiny, jíž vila patřila. V dětství byly nejlepšími kamarádkami, ale od té doby už uplynulo hodně vody. Teď pro ni byla žena ve vaně téměř cizí.

Na štěstí měla mrtvá oči zavřené, ale rty promodralé.

Kolem ní se utvořil tenký ledový povlak a zcela zakrýval spodní část těla. Pravá ruka jí bezvládně visela přes okraj vany a prsty se smáčely v krvavé louži na zemi. Na kraji vany ležela žiletka. Druhá ruka byla vidět jen po loket, zbytek pokrýval led. Z ledového povlaku vystupovala i její kolena. Dlouhé plavé vlasy byly rozprostřené po okraji vany jako sluneční paprsky, ale vypadaly křehké a omrzlé.

Erika bez hnutí stála a hleděla na ni. Otřásla se zimou i osamělostí, kterou mrtvé tělo evokovalo. Pomalu vycouvala ze dveří.

Potom už se všechno odehrávalo jako v mlze. Ze svého mobilu zavolala na pohotovost a spolu s Eilertem čekali na sanitku s lékařem. Cítila stejný šok, jako když se dozvěděla o smrti svých rodičů, a jakmile se vrátila domů, nalila si velkou skleničku koňaku. Možná, že právě to by jí lékař nedoporučoval, ale alespoň se přestala třást.

Pohled na Alex jí připomněl dětství. Od doby jejich velkého přátelství už uplynulo více než pětadvacet let a jejím životem prošlo mnoho lidí, ale Alexandra měla v jejím srdci své místo. Tehdy byly děti. Později se odcizily. Přesto se nemohla srovnat s myšlenkou, že si Alex vzala život, což bylo jediné vysvětlení toho, co viděla. Alexandra, kterou tehdy znala, patřila mezi nejživější a nejvyrovnanější lidi, krásná, sebevědomá, zářící, za kterou se každý ohlédl. Podle toho, co o ní později slyšela, k ní byl život hodně štedrý. Vedla uměleckou galerii v Göteborgu, provdala se za muže, který byl nejen hezký, ale také velmi úspěšný, a bydlela v luxusním domě na ostrově Särö. Ale zjevně tam všechno úplně v pořádku nebylo.

Cítila, že si musí trochu srovnat myšlenky, a zavolala sestře.

„Nespíš?“

„Žertuješ? Adrian mě vzbudil ve tři ráno, a když kolem šesté konečně usnul, probudila se Emma a chtěla si hrát.“

„Nemohl se jednou postarat o děti Lucas?“

Na druhé straně sluchátka se rozlilo ledové ticho a Erika se kousla do rtu.

„Čeká ho dnes důležitá schůzka a musel se na ni vyspat. Má to teď v práci hodně složité, podnik je v kritické situaci.“

Anna zvýšila hlas a Erika v něm zaslechla náznak hysterie. Lucas měl po ruce vždycky dobrou výmluvu a Anna ho patrně citovala. Kdyby neměl důležitou schůzku, stresovala by ho nutnost jiných vážných rozhodnutí. Tlak na tak úspěšného podnikatele, za jakého se Lucas považoval, byl nesmírně silný. Zodpovědnost za děti ležela tedy jen na jeho ženě. S čipernou tříletou dcerkou a čtyřměsíčním miminem vypadala Anna aspoň o deset let starší než na svých třicet let, jak si Erika povšimla na pohřbu rodičů.

„*Honey, don't touch that.*“

„Nemyslíš, že je na čase s ní mluvit švédsky?“

„Lucas si myslí, že doma musíme mluvit anglicky. Tvrdí, že se stejně vrátíme do Londýna ještě dřív, než Emma začne chodit do školy.“

Eriku už unavovalo slyšet pořád to samé: „Lucas si myslí, Lucas říká, Lucas se domnívá...“ V jejích očích byl švagr ukázkou prvotřídního neřáda.

Anna ho poznala, když pracovala jako au pair v Londýně, a okamžitě ji nadchlo bouřlivé dvoření o deset let staršího úspěšného makléře na burze Lucase Maxwella. Opustila své plány na univerzitní studium a místo toho se rozhodla život zasvětit dráze perfektní, reprezentativní manželky. Problém byl pouze v tom, že Lucas nikdy s ničím nebyl spokojen, a Anna, která si od dětství dělala vždycky to, co sama chtěla, musela svou osobnost naprosto potlačit. Dokud nepřišly děti, Erika doufala, že sestra dostane rozum, Lucase opustí a začne žít svůj vlastní život. Když se ale narodila Emma a po ní i Adrian, musela jen nerada připustit, že se švagra nezbaví.

„Navrhuji, abychom o Lucasovi a jeho přínosu pro výchovu dětí nemluvily, a místo toho mi řekni, jak se daří mé malé berušce?“

„Ech... je to pořád stejné. Emma včera dostala záchvat vzteku a stačila rozstříhat dětské oblečení za malé jmění, než jsem na to přišla. Adrian zase už tři dny nepřetržitě řve nebo zvrací.“

„Nejspíš bys potřebovala trochu změnit prostředí. Nechceš se s dětmi sebrat a na týden přijet za mnou? Také bych potřebovala tvou pomoc s některými věcmi, projít všechny papíry rodičů a tak.“

„Vlastně jsme o tom s tebou chtěli mluvit.“

Jako vždycky, když se měla vypořádat s něčím nepříjemným, se Anně zachvěl hlas. Erika nastražila uši. To množné číslo neznělo moc slibně. Kdykoliv měl v něčem prsty Lucas, šlo vždycky o jeho vlastní prospěch a újmu všech ostatních.

Čekala, s čím Anna přijde.

„Lucas a já máme v plánu se odstěhovat do Londýna hned, jak se zaběhne jeho švédská filiálka, a neradi bychom tu udržovali dům. Určitě se ti nechce starat o tak velkou vilu na venkově, když nemáš rodinu a tak...“

Mlčení by se dalo krájet.

„Co vlastně máš na mysli?“ Erika si navíjela kolem prstu kadeř vlasů, byl to její zvyk od dětství, kdykoliv byla nervózní.

„No... Lucas si myslí, že bychom dům měly prodat. Nemáme možnost ho udržovat. Kromě toho si chceme koupit domek v Kensingtonu, jakmile se přestěhujeme do Londýna, a i když Lucas vydělává víc než dobře, peníze z prodeje by se nám moc hodily. Dům na západním pobřeží v tomto místě má cenu milionů. Němci šílí po výhledu na moře a mořském vzduchu.“

Anna ještě dále argumentovala, ale Erika už toho měla právě dost. Uprostřed věty položila sluchátko. Myšlenky se jí rozběhly.

Vždycky byla pro mladší sestru Annu spíš matkou, od malička ji hlídala a ochraňovala. Anna bývala hodně nespoutaná, chovala se impulzivně a nemyslela na následky. Erika by ani nespočítala, kolikrát sestru zachraňovala ze situace, do které se bezhlavě dostala. Lucas ji připravil o spontánnost i radost ze života. A především to mu Erika nikdy nemohla odpustit.

Následující ráno jí včerejšek připadal jako neskutečný. Spala hluboce a beze snů, ale přesto se probudila s pocitem, že sotva usnula. Byla tak unavená, až ji bolelo celé tělo. V břichu jí kručelo, ale po rychlém pohledu do ledničky zjistila, že musí zajít na nákup.

Městečko bylo tiché a na náměstí Ingrid Bergmanové nezůstala ani stopa po čilém nakupování během letních měsíců. Byl dobrý nezamlžený výhled, takže viděla až k nejbližšímu ostrohu za Valönem, který se rýsoval na horizontu a spolu s Vraním ostrůvkem vymezoval úzký průhled k dalším ostrovům.

Cestou ke Galärbackenu se nemohla vyhnout setkání s místní obyvatelkou.

„Dobré ráno,“ ozval se čiperný hlas Elny Perssonové. „Je to skutečně naše milá spisovatelka, kdo se tu po ránu prochází?“

Erika v duchu zasténala. „Ano, musím něco nakoupit.“

„Chudinko, ten hrozný zážitek vás musel úplně zničit.“

Elnina dvojitá brada se třásla rozrušením a Eriku napadlo, že vypadá jako tlustý vrabec. Nazelenalý plášť jí zakrýval od krku až po paty a přispíval k dojmu velké koule. V ruce pevně držela tašku. Na hlavě jí balancoval nepřiměřeně malý klobouk. Vypadal jako z filcu, byl také mechově zelený, neurčitého kulovitého tvaru. Elna měla maličká očka, hluboce zapadlá do tučných záhybů. Teď zvedavě hleděla na Eriku a čekala, co odpoví.

„Ano, příjemné to nebylo.“

Elna s pochopením přikyvovala. „Náhodou jsem se set-

kala s paní Rosengrenovou a ta mi řekla, že jela kolem Carlgrenova domu, právě když tam byla sanitka, a hned nás napadlo, že se muselo přihodit něco strašného. A když jsem pak odpoledne volala doktoru Jacobssonovi, zmínil se mi o té tragické události. Samozřejmě jen důvěrně. Lékaři mají přece povinnost mlčení a to člověk musí respektovat.“

Přemoudřele pokyvovala hlavou, aby doložila, jak má pro mlčení lékaře velké pochopení.

„Taková mladá žena! Člověk si říká, co za tím asi vězí. Já osobně jsem si vždycky myslela, že všechno moc přehání. Znávala jsem její matku Birgitu, i ta má špatné nervy. Takové věci jsou přece dědičné. Byla také hodně domýšlivá, tedy Birgit, když se její muž stal ředitelem v Göteborgu. Fjällbacka jim už nevoněla, proto se přestěhovali do velkého města. Říkám vám, peníze nedělají lidi šťastnějšími. Kdyby jejich dcera vyrůstala tady a nepřetrhali jí kořeny, jistě by to takhle nedopadlo. Dokonce si myslím, že chudinku poslali do nějaké školy ve Švýcarsku, a víme, jak to na takových místech vypadá. Jojo, to může poškodit duši na celý další život. Než se odtud odstěhovali, byla to veselá a smělá dívenka. Ostatně, nehrávaly jste si spolu? Jistě, pamatují se...“

Elna pokračovala ve svém monologu a Erika mu neviděla konce. Horečně pátrala po nějakém důvodu, aby se mohla z konverzace vyvléknout. Když se Elna konečně musela nadechnout, ozvala se: „Moc ráda jsem vás zase viděla, ale už bohužel musím jít. Mám spoustu zařizování.“

Nasadila upachtěný výraz a doufala, že to Elnu dojmeme.

„Ale jistě, chudinko. Nenapadlo mě to. Jistě to je pro vás strašné, když se to stalo tak brzo po tragédii ve vaší rodině. Musíte staré ženě odpustit, že na to nepomyslela.“

V této chvíli se už Elna pohnula málem k slzám a Erika se rychle rozloučila. S ulehčením pokračovala do obchodu a dávala si pozor na další zvědavé dámy.

Neměla ale štěstí. Neúprosně ji zpovídali i další oby-

vatelé Fjällbacky a neoddechla si, dokud neměla svůj dům na dohled. Ale komentáře, které musela vyslechnout, jí nešly z hlavy. Alexandřini rodiče ještě včera večer přijeli do městečka a ubytovali se u Birgity sestry.

Postavila tašky s nákupem na kuchyňský stůl a ukládala, co přinesla. Přes původní záměr nenakoupila jen potřebné potraviny, ale také dost sladkostí. Ale kdyby si nemohla život osladit právě v takový den, jako byl dnešek, kdy tedy? Jako na zavolanou jí zakručelo v břichu. Dala si tedy na talířek dva skořicové šneky a uvařila si k nim kávu.

Bylo příjemné se posadit a hledět na známou krajinu za oknem. Dosud si ale ještě zcela nezvykla na ticho v domě. Jistěže tu bývala sama i dříve, ale nebylo to totéž. Tehdy věděla, že kdykoliv někdo může vejít do dveří. Teď jí připadalo, že zmizel sám duch domu.

Vedle okna ležela otcova dýmka a čekala, až do ní napěchuje tabák. Stále ho v kuchyni cítila, ale vůně s každým dnem slábla.

Vždycky ji milovala. Když byla malá, často sedávala otci na kolenou, se zavřenýma očima a hlavou položenou na jeho prsou. Vůně tabáku se linula z jeho oblečení a v jejím dětském světě pro ni znamenala bezpečí.

Vztah k matce byl mnohem komplikovanější. Nepamatovala si ani na jediný okamžik, kdy se k ní chovala něžně, objala ji, pohladila, utěšila. Elsy Falcková byla tvrdá a nesmlouvavá žena, která udržovala domov v naprostém pořádku, ale nikdy si nedovolila z něčeho se radovat. Byla hluboce pobožná a vyrostla ve společnosti silně poznamenané učením kněze Schartaua. Od dětství slýchala, že život je pouze dlouhým utrpením a odměna člověka čeká až po smrti. Eriku někdy napadalo, co asi otec se svou dobrosrdečností a smyslem pro humor viděl právě u ní, a v návalu statečnosti se ho na to jednou v dospívání zeptala. Nezlobil se. Sedl si k ní a objal ji. Pak se jí snažil přesvědčit, že by svou matku neměla tak přísně

posuzovat. Někteří lidé ukazují jiným své city obtížněji než ostatní, vysvětloval jí a hladil ji po tvářích, dosud zrudlých rozčilením. Tehdy ho příliš neposlouchala a byla stále přesvědčena o tom, co se jí zdálo zřejmé: že ji matka nikdy nemilovala a že si to Erika ponese jako dědictví po celý život.

Impulzivně se rozhodla, že navštíví Alexandřiny rodiče. Přijít o někoho z rodičů bylo hodně těžké, ale je to přirozené. Ztráta dítěte musí být strašná. A kromě toho si kdysi s Alexandrou byly hodně blízké, tak, jak mohou být jen nejlepší kamarádky. Jistěže od té doby už uplynulo pětadvacet let, ale její světlé dětské vzpomínky byly spojeny právě s Alexandrou a její rodinou.

Dům vypadal opuštěně. Sestra Alexandřiny matky bydlela s manželem v Sosnové ulici, na půl cesty mezi centrem městečka a kempem v Sälviku. Domek stál na svahu a trávník spadal prudce dolů k cestě, která vedla k moři. Domovní dveře byly na zadní straně domku a Erika zaváhala, než zazvonila. Zvuk se rozlehl domem a ztichl. Vevnitř se nic nepohnulo a právě se chtěla otočit k odchodu, když se dveře tiše otevřely.

„Ano?“

„Dobrý den. Jsem Erika Falcková. To já jsem...“

Zbytek věty zůstal viset ve vzduchu. Připadala si směšně, že se tak formálně představila. Alexina teta Ulla Personová ji dobře znala. S její matkou aktivně pracovala v církevním sboru mnoho let a občas se v neděli odpoledne u nich zastavila na šálek kávy.

Odstoupila od dveří a pustila Eriku do haly. V celém domě nesvítila jediná lampa. Večer sice ještě nebyl, ale začínalo se stmívat a stíny se prodlužovaly. Z pokoje proti hale bylo slyšet tlumené vzlykání. Erika si sundala boty a svlékla si plášť. Uvědomila si, že i ona se pohybuje tiše, protože ovzduší v domě nic jiného nepřipouštělo.

Ulla zašla do kuchyně a Erika sama pokračovala do po-

koje. Když vešla, pláč utichl. V sedací soupravě před panoramatickým oknem seděla Birgit a Karl-Erik Carlgrenovi a křečovitě se objímali. Oba byli uplakaní a Erika cítila, že ruší. Neměla sem chodit, ale už je příliš pozdě.

Opatrně se posadila do protějšího křesla a sepjala ruce na kolenou. Od chvíle, kdy vstoupila do pokoje, nikdo nepromluvil.

„Jak vypadala?“

Hned nepochopila, nač se jí Birgit ptá. Hlas měla slabý, jakoby dětský, a Erika nevěděla, co odpovědět.

„Osaměle,“ řekla nakonec a hned toho litovala.

„Nechtěla jsem říct, že...“ nedokončila a znovu se rozhostilo ticho.

„Alexandra si život nevezala!“ Birgitin hlas najednou zazněl rozhodně a v plné síle. Karl-Erik hladil ruku své ženy a souhlasně přikyvoval. Nejspíš si povšimli Eričina skeptického výrazu, protože Birgit znovu opakovala: „Alexandra si život nevezala! Známa ji líp než kdokoliv na světě a vím, že by se nikdy nezabila. Neměla by k tomu odvahy. To přece musíte vědět i vy, znala jste ji.“

Vyslovovala teď zřetelně a Erika viděla její bojovný pohled. Birgit křečovitě zavírala a otvírala pěsti a hleděla jí do očí, až se nakonec Erika musela odvrátit. Bloudila pohledem po místnosti, aby neviděla žal Alexandřiny matky.

Pokoj byl zabydlený, ale na její vkus trochu přeplácaný. Profesionálně zavěšené záclony s velkými volány byly z téže látky s velkými květy jako na polštářích na gauči. Na každém volném kousku stál nějaký ozdobný předmět. Dřevěné misky s dečkami vyšítymi křížkovým stehem se doplňovaly s porcelánovými psy s vlhkýma očima. Pokoj zachraňovalo obrovské okno s nádherným výhledem. Zatožila, aby se mohla stále jen dívat ven, ne na lidi zdrcené bolesti. Místo toho se k nim obrátila.

„Birgit, já už jsem ji vlastně vůbec neznala. Od doby našeho kamarádství uplynulo pětadvacet let. Ani nevím,

jaká byla. A někdy se lidé navzájem neznají tak dobře, jak si myslí...“

Erika slyšela, jak se její slova hluše odrážejí od zdí.

Tentokrát se ozval Karl-Erik. Uvolnil se z Birgitina křečovitého sevření a naklonil se dopředu, jako by se chtěl ujistit, že Erika uslyší každé jeho slovo.

„Nejspíš to vypadá, jako bychom chtěli popřít, co se stalo, a asi to teď neumím pořádně vysvětlit. Vím ale jediné, že kdyby si Alexandra z jakéhokoliv důvodu chtěla vzít život, nikdy by to neudělala tímto způsobem. Možná si vzpomenete, jak vždycky byla hysterická, když uviděla krev. Pokud se seabeměně řízla, museli jsme jí ranku zalepit náplastí. Při pohledu na krev omdlévala. Proto jsem si naprosto jist, že v takovém případě by volila například prášky. Zatraceně, neexistuje jediná možnost, že by byla schopná si žiletkou rozříznout zápěstí, nejdřív jedno a pak i druhé. A potom je tu to, co říká moje žena. Alexandra nebyla zrovna statečný člověk a je zapotřebí hodně síly k tomu, aby se někdo dokázal zabít. Tu ona rozhodně neměla.“

Jeho hlas zněl naléhavě, a přestože si Erika stále myslela, že slyší jen slova zoufalých lidí, trochu znejistěla. Když se nad tím zamyslela, tak jí vlastně v té koupelně včera ráno něco docela nesedělo. Ne snad proto, že by byla zvyklá nacházet mrtvá těla, ale něco do té místnosti tak docela nepatřilo. Něčí přítomnost, stín. Víc to upřesnit nedovedla. Pořád ještě si myslela, že Alexandru něco přimělo ke spáchání sebevraždy, ale nemohla popřít, že i tvrzení rodičů má svou logiku.

Najednou ji napadlo, jak hodně se dospělá Alexandra podobala své matce. Birgit Carlgrenová byla malá a drobná, stejně plavovlasá jako její dcera, i když na rozdíl od ní ostříhaná do módního pážecího účesu. Byla teď oblečená ve smutečním, ale navzdory svému žalu si patrně uvědomovala, jak je působivý kontrast mezi černou a plavou. Nepatrné pohyby odhalovaly její marnivost. Ruka, kte-

rou si opatrně přihladila účes, límeček, který srovnala k dokonalosti. Erika si vzpomněla, jak zázračnou Mekkou pro ně, osmileté holčičky, byl šatník a šperkownice Alexiny matky. Nic fantastičtějšího si neuměly představit.

Její manžel naproti tomu vypadal hodně všedně. Ne, že by byl neatraktivní, ale jednoduše dost obyčejný. Měl dlouhý obličej s hezkými rysy a vlasy mu z čela ustoupily dozadu. I on byl v černém, ale na rozdíl od manželky jeho vzhledu barva neprospěla. Erika cítila, že je čas, aby se rozloučila, a zauvažovala, co vlastně jí za Alexinými rodiči pudilo.

Zvedla se a Carlgrenovi se rovněž postavili. Birgit pohlédla na svého muže a pohledem ho vyzývala, aby něco řekl. Zřejmě o tom mluvili dříve, než Erika přišla.

„Byli bychom rádi, kdybyste o Alexandře napsala nekrolog. Nechali bychom ho otisknout ve zdejším kraji, Bohuslänu. O jejím životě, jejích snech... a také o její smrti. Pro mě a Birgitu by to hodně znamenalo.“

„Nechcete raději něco otisknout v göteborgských novinách? Chci říct, přece tam bydlela. A vy ostatně také.“

„Fjällbacka byla a vždycky bude naším domovem a to pro Alex platilo stejně. Mohla byste začít tím, že byste pohovořila s jejím manželem Henrikem. Souhlasí. Přirozeně vám uhradíme všechny náklady.“

Erika sice nic konkrétního neslíbila, ale vzápětí už stála venku s telefonem a adresou Henrika Wijknera v ruce. Domovní dveře za ní zapadly. Přestože o tento úkol nestála, spisovatelka v ní začínala mít převahu. Snažila se myšlenku potlačit, připadalo jí neetické, že na něco takového mohla jen pomyslet, přesto se jí ten nápad držel. Téma na vlastní román, které tak dlouho hledala, leželo před ní. Vyprávění o cestě člověka vstříc svému osudu. Vysvětlení, co nutilo mladou, krásnou a zjevně privilegovanou ženu zvolit smrt. Samozřejmě, že by nepsala přímo o ní, ale její život by posloužil jako předloha. Erika dosud vydala čtyři knihy, všechno biografie o velkých spi-

sovatelekách. Zatím se neodvážila napsat nic vlastního. A teď se jí inspirace nabízela. To, že Alexandru znala, by mělo být předností.

Člověk v ní se otrásal nechutí, zatímco spisovatelka jásala.

Maloval štětcem na plátně silné červené čáry. Dělal to už od svítání a poprvé po několika hodinách odstoupil, aby se na své dílo podíval. Pro necvičené oko to byla jen velká plocha rudé, žluté a oranžové, nepravidelně dělicí velké plátno. Pro něho to bylo ponížení a rezignace, změněné do vášnivých barev.

Vždycky maloval stejnými barvami. Minulost na něho vykřikovala a posmívala se mu a on maloval se stále větším zaujetím.

Po další hodině si zasloužil první ranní pivo. Sáhł po nejbližší plechovce a ignoroval fakt, že včera večer na ni oklepával popel z cigaret. Kousičky smítek mu ulpěly na rtech, ale dopil do poslední kapky a potom plechovku odhodil na zem.

Měl na sobě jen spodky, vpředu zažloutlé od piva nebo zaschlé moči. Nešlo to rozpoznat, nejspíš to bylo obojí. Vlasy mu visely na ramena a hrudník měl bledý a propadlý. Anders Nilsson vypadal jako troska, ale obraz na stojanu ukazoval velký talent, který byl v ostrém kontrastu s jeho vlastním úpadkem.

Klesl na zem a opřel se o stěnu proti plátnu. Vedle něho ležela dosud neotevřená plechovka piva a požitkářsky se zaradoval z lupnutí, když zvedl víčko. Barvy na něho vyzývavě křičely a připomínaly mu, že to, čemu se věnoval skoro celý dosavadní život, je zmařené. Proč, sakra, musela všechno zničit? Proč to nemohla nechat být? Ta zatracená sobecká děvka myslela jen na sebe. Chladná a nevinná jako princezna. Anders ale dobře věděl, co se v ní skrývá. Byli odliti ze stejného kadlubu. Roky vzájemného utrpení je zformovaly a spojily v jedno, a ona si

najednou myslela, že může změnit zavedený pořádek. „Krucí!“

Zapotácel se a hodil dosud poloplnou plechovkou přímo do plátna. Kupodivu se neroztrhlo a to ho pozlobilo ještě víc. Prohnulo se a plechovka sklouzla na zem. Tekutina vystříkla na malbu, po které začala téct rudá, oranžová a žlutá a vytvářet nové nuance. S uspokojením hleděl na výsledek.

Dosud úplně nevystřízlivěl z opilosti v minulých dnech a alkohol na něho začal rychle působit, navzdory mnohaletému tréninku. Pomalu upadal do dobře známého opojení a v nose cítil pach zvětralého alkoholu.

Měla vlastní klíč od bytu. Na předsíni si pořádně očistila boty, i když věděla, že je to úplně zbytečné. Venku to bylo čistější. Postavila tašky s jídlem a pečlivě si pověsila kabát. Nevolala na něho, byla si jistá, že v této chvíli už zhasl.

Kuchyně ležela nalevo od předsíně a byla v šíleném nepořádku jako obvykle. Špinavé nádoby za několik týdnů se válelo v hromadách nejen kolem dřezu, ale i na stole a židlích, dokonce i na zemi. Nedopalky, plechovky od piva a láhve po alkoholu byly úplně všude.

Otevřela ledničku, aby mohla uložit nákup, a viděla, že přišla na poslední chvíli. Uvnitř bylo úplně prázdné. Vykládala nákup, chvíli tiše stála a sbírala síly.

Byt byl malý, jednopokojový, takže obývací pokoj i ložnice byly v jednom. Těch několik kousků nábytku mu opatřila ona, ale mnoho si dovolit nemohla. Pokoji dominoval malířský stojan, stojící před oknem. V jednom rohu místnosti ležela na zemi rozdrbaná matrace. Neměla na to, aby mu koupila pořádnou postel.

Ze začátku se mu snažila pomoci, udržovat jeho i byt v pořádku. Uklízela, čistila, prala mu oblečení a myla i jeho samotného. To ještě doufala, že se všechno obrátí k lepšímu. Od té doby už ale uplynula řada let. Někde během

toho času ztratila sílu. Teď se spokojovala s tím, že má alespoň co jíst. Často si přála, aby dokázala více. Těžce na ni doléhal pocit dluhu. Když klečela na zemi a utírala jeho zvratky, cítila, že alespoň v té chvíli zase něco splatila.

Pohlédla na něho. Ležel natažený podél zdi. Páchnoucí vrak s nesmírným talentem, skrytým pod špinavým povrchem. Mnohokrát se zamýšlela nad tím, jak by všechno dopadlo, kdyby se tehdy před pětadvaceti lety rozhodla jinak. Byl to hodně dlouhý čas na přemýšlení.

Někdy ho nechala ležet na zemi a odešla. Dnes ale ne. Zvenku sem táhlo a cítila, jak je podlaha pod tenkými punčocháči ledová. Vzala ho za paži, která mu bez života ležela po boku. Nereagoval. Oběma rukama ho táhla na matraci a otrásla se, když pod rukama cítila jeho ochablé svaly. Po chvíli námahy se jí podařilo větší část těla dovléct nahoru, a protože tam neměl žádnou deku, přehodila přes něho jeho bundu. Námahou se zadýchala a na chvíli si sedla. Kdyby po letech uklízení neměla tak silné paže, nikdy by něco takového ve svém věku nedokázala. Bála se představy, že to jednoho dne fyzicky nezvládne.

Pramen vlasů mu padl přes obličej a ona ho něžně ukazovátkem odsunula. Život pro žádného z nich nedopadl tak, jak si kdysi představovala, přesto si chtěla alespoň to málo uchovat.

Lidé na ulici od ní odvraceli pohled, i když ne dost rychle, aby nezahlédla jejich soucit. Anderse znalo celé městečko, patřil mezi známé alkoholiky. Někdy se v opilosti vydal na nejistých nohou ven a na kolemjdoucí vykřikoval hanlivá slova. Všichni ho odsuzovali, k ní cítili sympatie. Vlastně by to mělo být opačně. To její slabost mu zkazila život. Už nikdy víc jí nesmí povolit.

Zůstala sedět několik dalších hodin a hladila ho po čele. Někdy se ve své bezmoci pohnul, ale její doteky ho uklidňovaly. Za okny pokračoval normální život, ale tady se čas zastavil.

Pondělí přineslo několik stupňů nad nulou a těžké deš-
ťové mraky. Erika vždycky jezdila hodně opatrně, ale teď
zvolnila ještě víc pro případ, že by uklouzla. Řízení ne-
patřilo k jejím zálibám, ale dávala přednost samotě v autě
před návaem v autobuse nebo ve vlaku.

Když zahrula na dálnici, mohla si dovolit trochu zvý-
šit rychlost. Ve dvanáct hodin se měla setkat s Henrikem
Wijknerem, ale z Fjällbacky vyjela brzy a na cestu do
Göteborgu měla dost času.

Zamyslela se nad rozhovorem s Annou. Stále si neuměla
představit, že by sestra skutečně prosazovala prodej jejich
domova. Rodiče by byli zoufalí, kdyby to věděli. Ovšem
pokud v tom byl namočený Lucas a vzala v úvahu, že by si
s něčím takovým vrásky nedělal, dalo se věřit všemu.

Než si začne dělat skutečně starosti, musí zjistit, jak její
situace vypadá po právní stránce. Do té doby se jeho ná-
padem nenechá zlomit. Teď se musí soustředit na nad-
cházející rozhovor s Alexandřiným manželem.

Henrik Wijkner zněl ve sluchátku velice sympaticky
a okamžitě věděl, oč jde. Jistě, že za ním smí přijet a po-
ložit mu otázky, když pamětní článek je pro Alexiny ro-
diče důležitý.

Byla zvědavá, jak vyhlíží Alexandřin domov, i když jí
nelákala konfrontace s žalem dalšího člověka. Setkání
s jejími rodiči bylo srdcervoucí. Jako spisovatelka dávala
přednost přijímání skutečnosti na vzdálenost. Ponechat si
odstup. Současně to ale byla první možnost jak poznat
dospělou Alexandru.

Erika a Alexandra byly nerozlučné kamarádky od prv-
ního dne školy. Byla pyšná na to, že si ji vyvolila právě
Alexandra, která byla magnetem pro všechny kolem
sebe. Každý se chtěl přátelit právě s ní, ale ona sama si
svou popularitu neuvědomovala. Byla zdrženlivá, přitom
měla sebejistotu na dítě dost neobvyklou. Byla otevřená
a přátelská, ani trochu stydlivá. A právě ona si zvolila Eri-

ku za svou přítelkyni, ačkoliv ta sama by se k ní nikdy neodvážila přiblížit. Po celou dobu byly nerozlučné, dokud se Alexandra v posledním roce nezačala odtahovat. Erika jejich přátelství želela a hodiny sedala opuštěně ve svém pokoji. Jednoho dne, když u nich doma zazvonila, jí nikdo neotevřel a Erika se dozvěděla, že se Alexandra s rodiči odstěhovala a ani se s ní nerozloučila. Nikdy nepochopila, co se vlastně stalo, ale tehdy přičítala vinu sobě a usoudila, že jí už Alexandra měla dost.

Erika se proplétala Göteborgem na ostrov Särö. Čtyři roky ve městě studovala a dost dobře se tu vyznala, ale tehdy nejezdila autem a v tomto směru pro ni město bylo jen velká neznámá. Kdyby mohla jet po cyklostezkách, bylo by to pro ni snadnější. Göteborg byl pro nezkušeného řidiče zlým snem, se spoustou jednosměrných ulic, zaplněnými rondelami, a stresujícím cinkáním tramvají, které se blížily ze všech stran. Měla pocit, že všechny cesty vedou do Hisingenu. Kdyby z křižovatky vyjela špatně, dostala by se vždycky jen tam.

Popis cesty, který jí poskytl Henrik, byl ale na štěstí podrobný a na první pokus dojela správně. Pro tentokrát nezabloudila.

Dům předčil všechno její očekávání: velká bílá vila z přelomu devatenáctého a dvacátého století s výhledem na moře a malým pavilonkem, který byl příslibem vlažných letních večerů. Zahrada sice ležela pod sněhovou pokrývkou, ale už jen svou velikostí naznačovala, že patrně potřebuje pečlivou ruku zahradníka.

Minula vrbovou alej a projela velkými vraty na parkoviště před domem. K mohutnému vchodu z dubového dřeva vedlo několik schodů. Nebyl tam zvonek, musela zaklepat masivním klepátkem. Dveře se okamžitě otevřely a ona v nich málem čekala panskou v zástěrce a čepci. Stál v nich ale muž, a jistě to byl Henrik Wijkner. Vypadal nečekaně dobře a Erika byla moc ráda, že ráno věnovala dost času vlastnímu vzhledu.

Vešla do haly, která byla větší než celý její stockholmský byt.

„Erika Falcková.“

„Henrik Wijkner. Vzpomínám si, že jsme se zahlédli v létě, v restauraci u náměstí Ingrid Bergmanové.“

„Ano. Café Bryggan. To souhlasí. I když mi připadá, že od léta uplynula celá věčnost, hlavně když pomyslím na počasí.“

Henrik něco zdvořilého mumlal v odpověď. Pomohl jí s bundou a pokynul jí do salonu, do něhož se vcházelo z haly. Opatrně se posadila na gauč, jenž – alespoň podle jejích slabých znalostí – byl jistě starožitný a patrně i hodně cenný. Přijala pozvání na kávu, a než ji Henrik připravil a vyměnili si několik frází, v skrytu ho pozorovala s pocitem, že nevypadá příliš zdrceně. Různí lidé ale vyjadřovali svůj smutek odlišným způsobem.

Byl neformálně oblečen v perfektně nažehlených kalhotách a značkové jasně modré košili. Barva vlasů se blížila černé a měl je ostříhané do elegantního, ale nepříliš uhlazeného účesu. Tmavě hnědé oči mu dodávaly trochu jižanský vzhled. Sama dávala přednost mužům méně perfektního vzhledu, ale přesto cítila jeho přitažlivost. Vypadal, jako by byl vystřižen z módního časopisu. S Alexandrou museli tvořit naprosto oslňující pár.

„Máte nádherný dům.“

„Díky. Jsem už čtvrtá generace Wijknerů, která tu bydlí. Můj prapradědeček ho nechal postavit na rozhraní století a od té doby stále patří rodině. Kdyby tyto zdi mohly mluvit...“ Usmál se na Eriku.

„Ano, jistě to musí být nádherné, mít kolem sebe historii rodiny.“

„To jistě. Ale přináší to i velkou zodpovědnost. Pokračovat v otcových stopách a podobně,“ lehce se zasmál. Ericce připadalo, že ho zodpovědnost přespříliš netíží.

Sama měla pocit, že je v elegantní místnosti bezdějně ztracená a snažila se najít trochu pohodlnější po-

lohu na krásné, ale tvrdé pohovce. Nakonec se posunula až na krajíček, opatrně upíjela kávu z maličkých šálků a bojovala s přáním odtáhnout malíček. Obávala se, že by to vypadalo spíš směšně než světaznale. Zabojovala sama se sebou před táckem, přichystaným na stolku, a souboj prohrála, když nakonec sáhla po tlustém plátku bábovky.

„Alex tento dům milovala.“

Erika právě uvažovala, jak by se měla přiblížit ke skutečnému důvodu své návštěvy, a byla proto vděčná, že se ozval sám Henrik.

„Jak dlouho jste byli spolu?“

„Tak dlouho, jak jsme byli manželé. Patnáct let. Poznali jsme se v Paříži. Alexandra tam studovala dějiny umění a já jsem se snažil získat alespoň základní ekonomické znalosti, přinejmenším abych se mohl zhruba starat o rodné impérium.“

Moc pochybovala o tom, že by jeho vědomosti byly jen základní.

„Hned po svatbě jsme se vrátili domů do Švédska a do tohoto domu. Moji rodiče už byli oba mrtví a během těch několika let, kdy jsem žil v cizině, dům začal silně upadat. Alexandra se ale okamžitě pustila do jeho renovace. Přála si, aby tu všechno bylo perfektní. Každý detail, každá tapeta, kus nábytku nebo koberec je buď renovovaný originál z doby, kdy byl dům postaven, nebo něco, co sama koupila. Prohledala mnoho starožitností, aby našla přesně to, co tu bylo za časů prapradědečka, když tu bydlel. Na pomoc měla spoustu fotografií a výsledek byl skutečně fantastický. Současně zakládala svou galerii a já vůbec nechápu, jak to všechno stačila.“

„Jaká byla jako člověk?“

Henrik si nechal dost času na odpověď.

„Byla krásná, klidná, perfektní. Někdo ji možná mohl pokládat za domýšlivou, ale jen ten, kdo ji neznal. Nikoho k sobě blízko nepouštěla. Muselo se o ni usilovat.“

Erika mu dobře rozuměla. Alexandřina zdrženlivá síla se někdy mohla pokládat za nadřazenost, ale ty dívky, které tak o ní mluvily, pak často spolu soupeřily o to, která z nich si sedne vedle ní.

„Jak to myslíte?“ Moc si přála, aby to popsals sám.

Henrik se zahleděl z okna a poprvé od chvíle, kdy vstoupila do tohoto krásného domu, se jí zdálo, že za jeho šarmem vidí opravdový cit.

„Šla vždycky vlastní cestou. Neohlížela se na jiné lidi. Ne, že by byla zlá, to ne, ale jinak to neuměla. Pro mou ženu bylo nejdůležitější, aby ji nikdo nezraňoval. Kvůli tomu muselo všechno ostatní jít stranou. Jenomže to je problém: pokud k sobě nikoho nepustíte ze strachu, že to mohl být nepřítel, zbavíte se i možných přátel.“

Odmlčel se a pak na Eriku pohlédl. „Mluvívala o vás.“

Erika neskrývala překvapení. Při vzpomínce, jak jejich přátelství tenkrát skončilo, se domnívala, že se k ní prostě Alexandra obrátila zády a zapomněla na ni.

„Na jednu věc se pamatuju zvlášť dobře. Řekla mi, že jste byla její poslední opravdová přítelkyně. ‚Poslední čisté přátelství.‘ Právě tak to řekla. Připadalo mi to trochu zvláštní, ale ona o tom víc nemluvila a já jsem se jí nechtěl ptát. Nikdy nikomu jinému o tom už neřekla. Jsem si jist, že přes všechny ty roky jste právě vy měla stále v jejím srdci své místo.“

„Miloval jste ji?“

„Víc než cokoliv jiného. Byla mým celým životem. Všechno, co jsem kdy řekl nebo udělal, se nějak týkalo jí. Bohužel si toho nejspíš nikdy nevšimla. Kdyby mě dokázala k sobě pustit, asi by dnes nebyla mrtvá. Všechno jí leželo na dosah ruky, ale na ničem jí opravdu nezáleželo. Nějakým podivným způsobem se u ní mísila zbabělost i odvaha.“

„Birgit a Karl-Erik nevěří, že si skutečně sama vzala život.“

„Ano, já vím. Zřejmě bych tomu ani já neměl věřit, ale